רבי יוחנן לחמר יש לה ד' לחמות. תימה דלקמן מסיק משום דילוף מציאה מגט ◦שלמת שייך קנין ד' לחמות בגט וכפרק הזורק (גיטין דף עה: ושם ד"ה ר') קאמר ר"י קרוב לה לפילוי מלה לחמה ויכולה לגמרו הוי גט וי"ל דבד' לחמות שלה לפילוי יכול לגמור כמוה מגורשת ותון לד' לחמות לריך שתוכל היה לגמרו: **ת"ל** למעלת תמלת מ"מ. וח"ת ונימח המעלת תמלת כלל בידו פרט וכלל ופרטי לין בכלל תלת מה שבפרט ו"ל שדי ידו בין המעלת תמלת וה"ל כלל ופרט וכלל כלחמרינן בחמוכה (ב"ק דף סה: ושם) כל מקום שלתה מולת שני כללות הסמוכין זה לזה הפל פרט ביניהם וכן בכמוך גבי גט המרכה גגה מוכחן בידה י"ל ומלתה חזר וכלל: **ואי** משום שליחות ח"כ מלינו שליח לדבר עבירה. וח"ת מה לריך להוכיח מכח דלין שליח כו' לחמלי לח מוכיח מדלתרבאי תלר מקרא דידו כדבסמוך גבי גט מוכיח דחלר משום ידה לחרבאי מדלתרבאי מקרא דידה ולח עביד שום הוכחה ו"ל דבסמוך מכח התלת מוכיח דמרבה גגה וחלרה כידה להתגרש לחילו בעל כרחה לו לחפילו היה קטנה ולי משעם שליחות לח היה מתגרשת בעל כרחה ולח קטנה לבל הכח לי לחפשר להוכיח מכח זה לחפילו בידו לימו קושה הגמיכה בעל כרחו ולח מם הוה קטן:

אין שליח לדבר עבירה. בפ' הלוים מקדש (קידושין דף מג:) חילף דילוף מבחוץ חוץ דכתיב הוא ולח שלוח ואילו חילף דילוף משום דהוה ליה מעילה ומביחה שי כתובים הבחים כלחד דים שליח ואין מלמדין:

אשה ועבד בני חיובא ניתהו. ומם תחמר והתנן פרק הכותם (ב"ק דף יח:) הפולה חת הבעירה ביד חרש שוטה וקטן פטור וחמתי ותה לחו בני חיובא ניתהו ו"ל דהתם משום דלחו בני שליחות ניתהו: **אי** בעי לח עביד. וח"ת ותה דתנן (ב"ק דף עט. ושם) היה מוסכו ויולח [ומת בדרשות בעלים] פטור הגביהו [חו הוליחו מרשות בעלים ומת] חייב ופרש"י בלשון אחד שחמר גגב לשומר שור אחד ים לי בבית פלוני קחנו ותהא עליו שומר חנם הוליחו השומר מרשות בעלים ומת חייב הגגב במשיכת השומר וחמתי ותה לי בעי לח עביד וי"ל כיון שלין השומר יודע שהוא גנוב הוה ליה כאילו בעל כרחו מוקיב ליה: **דאמר** ליעזלל קדם לי חסה גרוסה. וח"ת ותפי' חמר לכהן נמי וי"ל דכהן מקרי בר מיובא לגמרי חייב ואם מקדשה לעלמו חייב לבל ישלחל חע"ג דעובר משום לפני עור לח חתן מכשול כשמקדשה לכהן כיון דחי מקדשה לעלמו לח חייבינ לח מקרי בר מיובא וח"ת מחי ל"ש בין למ"ד לי בעי עביד ובין למ"ד שלין בר חיובא לח נקי על הקדושין לרבח דחמר בשלרה יותסין (קידושין דף עח.) קידש חיט לוקה, בעל לוקה? וי"ל דכי בעל חס"ב לוקה חף על הקדושין כדחמרה בריש המורה (דף ה: ושם) ח"ל וי"ל דחף לרבח נפקח מינה דלי ים שלימות חין חלין הקדושין ולי חין שלימות חין חלין הקדושין: **אלפי** לי קטן. וה"ת לעולם חלך לרבח דלי ים שלימות חלין הקדושין ולי חין שלימות חין חלין הקדושין כדחמרינן בפ' הניזקין (מכות דף כ:) דחמר הכיוב והחנה ותע"ג דחמוקי לה התם כי ניקף ונפקח מינה דלי ים שלימות חלין הקדושין ולי חין שלימות חין חלין הקדושין כדחמרינן בפ' הניזקין (מכות דף כ:) דחמר הכיוב והחנה ותע"ג דחמוקי לה התם כי ניקף מסייע ליה בהדיה היינו משום דבעינן חמר לח נקי דהוה ליה חלין בו מעשה לבל הללו עובר לעולם [ועיין תוס' שבועות ג. ד"ה ועל הזקן ותוספות מזיד מז: ד"ה ורב מתת]:

רב אמר "בי תקינו ליה רבנן ארבע אמות [א] בשלמא, בשדה דבעל הבית לא תקינו ליה רבנן, ואע"ג דוכה ליה רחמנא בגוה, כי זכה ליה רחמנא להלוכי בה ולנקוטי פיאה, למיהוי חציר, לא זכה ליה רחמנא. אמר רבא מותיב ר' יעקב בר אידי ◦[זיקא] ראה את המציאה ונפל לו עליה ובא אדר והחזיק בה זה שרחזיק בה זכה בה, ואי אמרת ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום, נקנו ליה ארבע אמות דידיה? הבא במאי עסקינן, דלא אמר "אקני", ואי תקון רבנן, כי לא אמר, מאי הוי? כיון דנפל עליה גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה לנקני, בארבע אמות לא ניחא ליה לנקני. רב ששת אמר "כי תקינו רבנן, בסמטא, דלא דחקי רבים, ברשות הרבים דקא דחקי רבים לא תקינו רבנן, והא "בכל מקום קאמר "בל מקום "לאתויי ציידי רשות הרבים. ואמר "ייש לקיש משום אבא *בהן ברבלא - קטנה: אין לה חצר ואין לה ארבע אמות, "ר' יוחנן" משום ר' ינאי אמר "יש לה חצר ו"יש לה ארבע אמות, במאי קמיפלגי? מר סבר "חצר "משום ידה איתרבאי כי היכי דאית לה יד, חצר נמי אית לה, ומר סבר חצר משום שלוחי שליחות איתרבאי וכי היכי דשלוחי לית לה, חצר נמי לית לה. מ"א אבא מאן דאמר "חצר משום שלוחי איתרבאי *והתניא "בידו" אין לי אלא ידו, רגלו חצירתו וקרפיפו מנין ת"ל "המצא תמצא" מכל מקום ואיסלקא דעתך חצר משום שלוחי איתרבאי אם כן מצינו שליח לדבר עבירה? *ולימא לן "אין שליח לדבר עבירה? אמר [רבינא] היכא אמרינן "דאין שליח לדבר עבירה" היכא דשליח=בר חיובא הוא אבל בחצר דלאו בר חיובא הוא מיחייב שולחו, אלא מעתה האומר לאשה ועבד "צאו גגבו לי" דלאו בני חיובא נינהו הכי נמי דמיחייב שולחן? אמרת אשה ועבד בני חיובא נינהו והשתא מיהא ליתי להו לשלומי *דתנן "נתגרשה האשה נשתחררה העבד חייבין לשלם [רב סמא] אמר היכא אמרינן "אין שליח לדבר עבירה" היכא דאי בעי עביד ואי בעי לא עביד אבל חצר דבעל כרחיה=מוחיב בה מיחייב שולחו, מאי ביניהו? איבא בינייהו "כהן דאמר ליה לישראל צא וקדש לי אשה גרושה אי נמי "איש דאמר לה לאשה אקפי לי קטן" להך לישנא דאמר "כל היכא דאי בעי עביד אי בעי לא עביד לא מיחייב שולחו ה"נ "אי בעי עביד אי בעי לא עביד" לא מיחייב שולחן להך לישנא דאמרת כל היכא דשליח לאו בר חיובא מיחייב שולחו הני נמי "כיון דלאו בני חיובא נינהו מיחייב שולחן ובא אבא למ"ד חצר לאו משום ידה איתרבאי והתניא "ידה אין לי אלא ידה, רגלה חצירה וקרפיפה מנין? ת"ל "ונתן "במכל מקום" לענין גט כולי עלמא לא פליגי דחצר משום ידה איתרבאי כי פליגי לענין מציאה בין ילפינן

ר"ת כתנא

[גיטין עז:]

כ"ק סה: לקמן עו: גיטין עז.

[קידושין מב: וש"נ]

והגהות הגר"א

[א] בשלמא. כ"ב ג' מכ"ף בשדה דבעלמא:

כ"ק סה.

גליון הש"ס

גמ' רב סמא בר רקפת קמי דרבינא ממתי דר' חייל בריה דר' חונא בר יהושע. כ"ה בר"ן: וכו' ולמאן דאמר קנין ד' לחמות בגט, לא זכיתי לבבין דתנן לפני רק דתלר כהו כיל. תכל מה נקרא חצר לח שייך למילף דמה שהקנו לו מכחים הוי תניון וכגם הקנו לה ק' לחמה וכממון הקנו לה רק ד' לחמות ופע"ג:

ילפינן

נתגרשה האשה ונשתחרר העבר חייבין לשלם. בא רב סמא ופירק פירוק אחר ואמר כי אמרי' אין שליח לדבר עבירה כל היכא דאי בעי השליח עביד אי בעי לא עביד אבל חצר דעל כורחה עבדה מיחייב שולחה. מאי איכא בין רבינא לרב סמא איכא בינייהו כהן שאמר לישראל לך קדש לי אשה גרושה או איש שאמר לאשה אקף לי ראשו של קטן לרבינא כיון דהני לאו בני חיובא נינהו דאין ישראל מורהר על הגרושה ולא אשה בהקפת הראש מיחייב שולחה. לרב סמא כיון דאי בעו לא עבדי לא מיחייב שולחם. ומתניתין מי איכא מאן דאמר חצר לאו משום ידה איתרבי והתניא וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה. בידה אין לי אלא בידה משם גגה חצירה וקרפיפה מנין שהטעתן גם בהן כנותנו בידה הוא ת"ל ונתן מכל מקום. ואמרי' לענין גט כ"ע לא פליגי דחצר משום ידה איתרבי דהא קרא בהדיא כתיב בי

אשר ריש לקיש משום אבא כהן ברדלא קטנה אין לה חצר ואין לה ד' אמות. ור' יוחנן משום ר' ינאי אמר יש לה מ' אמות של אדם קונות לו בכל מקום הני מילי גדול תקינו ליה רבנן אבל לא לקטנה. ור' יוחנן אמר אפי' קטנה יש לה. ר' יוחנן אמר חצירה מכח ידה איתרבי כשם ש"ש לה יד וכל מה שיניע לידה וכתה בו כך כל המניע לחצירה וכתה בו. וריש לקיש אמר חצירה משום שלוחי איתרבי כשם שאין שליחות לקטנה כך אין לה וכייה בחצר. איני והתניא אם המצא תמצא בידו אין לי אלא שנמצאת בידו או בגגו בחצירו או בקרפיפו מנין שחייב כאילו בידו פשש נמצאת ת"ל המצא תמצא מכל מקום הנה הצירו משום ידו איתרבי קשיא ליה לריש לקיש ואם תאמר גם משום שלוחיות נתרבה הוא קי"ל אין שליח לדבר עבירה. פ' אע"ג דאמרי' שלוחו של אדם כמותו וכל מה שעשה השליח כאילו שולחו עשאני הני מילי בולתי דבר עבירה אבל בדבר עבירה השליח חייב ולא השולחו וכיון שהחצר שלית בעלה הוא והוא שנמצאת הגביהה בה אבאי מיחייב בעלת שהוא השולח. ופריק רבינא אבירי' השולח פטור היכא דה שליח בר חיובא הוא אבל חצר דלאו בת חיובא היא מיחייב שולחה והוא בעל החצר. ואקשי' אי הכי האומר לעבד ולאשה איש צאו וגבנו דלאו בני חיובא ניתהו כדתנן גם' התובל לחבירו העבר והאשה פגיעתן רעה הוחל בהן חייב הן שהבלו באחרים פטורין הכי נמי דמיחייב שולחן. ופרקי' הני נמי בני חיובא ניתהו דתנן נתגרשה האשה ונשתחרר העבד חייבין לשלם. מאי איכא בין רבינא לרב סמא איכא בינייהו כהן שאמר לישראל לך קדש לי אשה גרושה או איש שאמר לאשה אקף לי ראשו של קטן לרבינא כיון דהני לאו בני חיובא נינהו דאין ישראל מורהר על הגרושה ולא אשה בהקפת הראש מיחייב שולחה. לרב סמא כיון דאי בעו לא עבדי לא מיחייב שולחם. ומתניתין מי איכא מאן דאמר חצר לאו משום ידה איתרבי והתניא וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה. בידה אין לי אלא בידה משם גגה חצירה וקרפיפה מנין שהטעתן גם בהן כנותנו בידה הוא ת"ל ונתן מכל מקום. ואמרי' לענין גט כ"ע לא פליגי דחצר משום ידה איתרבי דהא קרא בהדיא כתיב בי